

1969 மார்ச் 22]

இணைப்பு 1

[...ம் பக்கத்திலுள்ள அடிக்குறிப்பைக் காண்க]

மானியக் கோரிக்கை—8-A பால் வழங்குத் திட்டம் 1969-70-ம் ஆண்டின் வரவு-செலவு திட்ட மதிப்பீடு ரூ. 3,51,71,000.

பால் பண்ணை வளர்ச்சித் துறை.

கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு.

பொது.

உழவர் பெருமக்களுக்கு நம்பிக்கை அளிக்கும் வகையில் ஒரு துணை வருமானத்திற்கு வழி காணவும், மக்களின் தற்கால உணவில் காணப்படும் விலங்குப் புரதச்சத்துக் குறைவை நிறை செய்யும் முறையில் எல்லாப் பிரிவு மக்களுக்கும் இடையூறு நல்ல பால் கிட்டும் வகையிலும், இருவித குறிக்கோள்களுடன் கிராமப் பகுதிகளில் பால் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான பால் பண்ணைத் திட்டங்கள் 1968-69-ம் ஆண்டிலும் நன்கு இயங்கி வந்தன.

சென்னையிலும், மதுரையிலும் இம் மாநிலத்தில் ஏற்கனவே ஏற்படுத்தப்பட்ட இரு பெரிய பால் பண்ணைத் திட்டங்களின் வாயிலாக, இக் குறிக்கோள்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. கிராமப் பகுதிகளில் இருந்து பாலைச் சேகரிப்பதிலும், வழங்கி வருவதிலும் காணப்படும் முன்னேற்றம், நடப்பு ஆண்டில் மிகவும் ஆறுதல் அளிப்பதாக உள்ளது. இவ்விரு திட்டங்களில் ஏற்பட்ட கணிசமான முன்னேற்றங்கள், பால் வழங்கும் நிலையங்களின் எண்ணிக்கை, வாடிக்கையாளர்களின் எண்ணிக்கை சராசரி பால் வழங்கப்படும் அளவு ஆகியவற்றைக் கீழ்க்காணும் விவர அட்டவணையில் ஒருசேரக் காணலாம் :—

ஆண்டு. பால்வழங்கு பால்பெறும் நாளொன்
நிலையங்களின் வாடிக்கை நுக்கு வழங்கப்
எண்ணிக்கை. யாளர்களின் படும் சராசரி
எண்ணிக்கை. பால் அளவு
(லிட்டர்களில்).

(1)	(2)	(3)	(4)
சென்னை பால் பண்ணை	73	23,250	24,000
1966-67	77	28,200	33,000
1967-68	121	44,000	41,000
1968-69			
மதுரை பால் பண்ணை	34	16,900	12,000
1967-68	37	18,600	19,000
1968-69			

1968-69-ம் ஆண்டில் பால்பண்ணை வளர்ச்சிப் பணித் திட்டங்களுக்கு ஒதுக்கிய தொகை ஒரு சிறிது குறைந்திருந்தாலும், 1969-70-ல் செய்யப் பட்ட நிதி ஒதுக்கீட்டில் இதை ஈடுசெய்ய முயற்சி எடுத்துக்கொண்டுள்ளோம். 1968-69-ம் ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீட்டில் ஒதுக்கப்பட்ட 55.40 லட்சம் ரூபாய்க்கு மாறாக, நடைமுறையில் செலவு சுமார் 62.73 லட்சம் ரூபாய் அளவில் இருக்கும். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் பால்பண்ணை வளர்ச்சிக்காக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள தொகை ரூ. 534-15 லட்சமாகும். இதில் 1969-70-ம் ஆண்டுக்காக ரூ. 71.88 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. 1968-69-ம் ஆண்டில் இரண்டு திட்டங்களிலும் நிறைவேறிய பணி, அடுத்து வரும் ஆண்டிற்கான பணித் திட்டம், கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் காணப்பட்ட முன்னேற்றம் ஆகியவை குறித்த விவரங்கள் அடுத்து வரும் பத்திகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

[1969 மார்ச் 22]

மாநில அரசு வேண்டுகோளுக்கிணங்க தேசிய பால் பண்ணை வளர்ச்சி வாரியம், தமிழ்நாடு முழுவதிலும் இப்போதுள்ள பால் வழங்கும் முறையை ஆய்வு செய்யவும், தமிழ்நாடு முழுவதற்கும் பால் வழங்குதல் பற்றிய “பெருத் திட்டம்” குறித்து ஆலோசனை நல்கவும், வல்லுனர் குழு ஒன்றை அனுப்பி வைத்தது என்பதைச் சிறப்பாக இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். மதுரை—சென்னை பால் பண்ணைத் திட்டங்களின் பொருளா தாரம் குறித்தும் பணிமுறை பற்றியும் விரிவாக இந்தக் குழு பரிசீலிக்கும். இக் குழுவின் பரிந்துரைகள் கிடைக்கப்பெற்றதும் மேலும் ஆதாயம் அளிக்கத்தக்க முறையில் பால் பண்ணை வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களை வகுக்க மாநில அரசிற்கு இயலும் என்று நம்பப்படுகிறது. அன்றியும், பால் பண்ணைத் துணைப் பொருள்கள் உற்பத்திப் பிரிவுகள் அமைப்பிற் காகவும், மேம்படுத்தப்பட்ட போக்குவரத்து முறைகள், மேம்படுத்தப்பட்ட பால் வழங்கு முறை ஆகியவற்றில் தேசியப் பால் பண்ணை வளர்ச்சி வாரியம் நமக்கு உறு துணையாக இருக்கும் என்றும் நம்பப்படுகிறது.

உலக உணவுத் திட்டத்துடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்கீழ் பெருவாரியான அளவு உணவுத் தானியங்கள் இலவசமாக வழங்கப் பட்டுள்ளன. மதுரையிலும், சென்னையிலும் திட்டங்களில் பால்வழங்கும் அளவை பெருக்குவதன் பொருட்டு, கால்நடை கலவைத் தீவனம் தயா ரித்து இம் மாநிலத்திலுள்ள பால் உற்பத்திப் பகுதிகளில் வழங்கவும், இந்த உணவுத் தானியங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதைக் குறித்த விவரங்கள் அடுத்துவரும் பத்திகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் பால் வழங்குக் கூட்டுச் சங்கங்களையும் பால் வழங்குச் சங்கங்களையும் வலுப்படுத்துவதற்கும், கறவை மாடுகள், துணைக் கருவிகள் முதலியவற்றை வாங்குவதற்காக கடன் வழங்குவதில் அவற்றிற்கு உதவி செய்யவும் போதிய தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. சென்னைத் திட்டத்தின் திறன் அளவும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கணிசமாக உயர்த்தப்படும். பால் அதிக அளவில் கிடைக்கும் காலத்தில், மிகையாகக் கிடைக்கும் பாலைத் துணைப் பொருள்கள் பிரிவுகளில் சரிவரப் பயன்படுத்துவதில்லை என்பது இம்மாநிலத்தில் பால் பண்ணைத் திட்டங்களின் முக்கியமான குறைகளில் ஒன்றாகும். எனவே, நான்காவது திட்டக் காலத்தில் பால் மாவுத் தொழிற்சாலை ஒன்றை அமைக்கத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

சென்னை பால் பண்ணை பால் வழங்கும் திட்டம்.

இத் திட்டத்தில் பால்பண்ணையும், பால் வழங்குப் பிரிவுடன் கூடிய மத்தியப் பால் பண்ணையும் அடங்கும். இப் பண்ணையில் நான்காயிரம் கறவை மாடுகள் வைத்து வரவும், அவற்றின் சொந்தக்காரர்கள் உறை வதற்குமான இட வசதியும், மற்ற ஏற்பாடுகளும் செய்து கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால், 1965-ல் ஏற்பட்ட வெக்கை நோய் காரணமாக, இப் பண்ணை வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டதை இம் மன்றம் நன்கறியும். இதனால் இது வரை இவ் வசதிகளை ஏற்று வந்த உரிமதாரர்கள் எண் னிக்கை மிகவும் குன்றிவிட்டது. இந்நோய் காரணமாகப் பெருவாரி யான கறவை மாடுகளை இழக்க நேரிட்டது. எண்ணற்ற உரிமதாரர்களுக்கும் பால் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. அடுத்து வரும் ஆண்டுகளில் இப் பண்ணையில் மேலும் உரிமதாரர்கள் தங்க முன்வருவதற்குப் போதிய ஊக்கங்கள் அளிக்கவும் முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. தற்போது 705 கறவை மாடுகளும் பால் வற்றிய மாடுகளும் கன்றுகளுமாகச் சேர்ந்து 514 மாடுகள் உள்ளன. 69 உரிமதாரர்கள் உள்ளனர். இப்பிரிவு களிலிருந்து நாள்தோறும் கிடைக்கும் சராசரி பால் உற்பத்தி அளவு சுமார் 2,500 லிட்டர்களாகும். இப் பண்ணையில் உள்ள உரிமதாரர்களுக் குக் குடியிருப்பு வசதிகளும் கால்நடை இலவச மருத்துவ வசதியும் கொடுக் கப்படுகின்றன. இனப் பெருக்க வசதி அளிப்பதற்காக மையக் கிராம தீவனம் ஒன்றும் அமைந்துள்ளது. தழை உட்பட மாட்டுத் தீவனமும் ஈடு செய் விலைகளில் கிடைத்து வருகிறது. இப்பண்ணைக்குள் உரிமதாரர்கள் வந்து தங்குவதை மேலும் ஊக்கப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் இவ்வரசு

1969 மார்ச் 22]

1968-69-ம் ஆண்டில் உரிமக் கட்டணங்களையும், 1968-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 1-ம் தேதியிலிருந்து ஓராண்டு காலத்திற்குக் கறவை மாடுகளுக்கான இட வசதி கட்டணங்களையும் வசூல் செய்வதைத் தள்ளுபடி செய்துள்ளது. உரிமதாரர்களுக்கு மாட்டுத் தீவனம் ஈடு செய்த விவையில் விற்பனை செய்யப்படுவது 1968-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 23-ம் தேதி வரையில் தொடரப்பட்டது. இச் சலுகையை மேலும் தொடர்வது குறித்தும் ஆலோசிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப் பண்ணையில் உரிமதாரர் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதற்கான நிபந்தனைகளுக்கிணங்க, பசு ஒன்றுக்கு 5½ லிட்டர் என்றும், எறுமை ஒன்றுக்கு 4 லிட்டர் எனவும் குறிப்பிட்ட குறைந்த அளவு பால், ஒவ்வொரு உரிமதாரரும், தொடர்ந்து கொடுத்து வந்தால் அவருக்கு லிட்டர் ஒன்றுக்கு 2 காசு பூரிப்புத் தொகை வழங்கப் படுகிறது.

இத் திட்டத்தில் அரசு பால் பண்ணையைப் பற்றிக் கூறுங்கால், 1965-ல் வெகை நோய் ஏற்பட்டதன் விளைவாக இப் பண்ணையில் எண்ணற்ற கறவை மாடுகள் குறைந்த சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே இது ஏற்படுத்தப்பட்டது எனலாம். அரசு பால் பண்ணை 165 கறவை மாடுகளுடன் 1966-ல் தொடங்கப்பட்டது. இப்போதுள்ள எண்ணிக்கை 1,510. இதில் 530 கறவை மாடுகளும், 980 பால்வற்றிய மாடுகளும், கன்றுகளும் அடங்கும். தற்போது அரசு பால் பண்ணையில் அன்றாடச் சராசரி பால் உற்பத்தியின் அளவு 2,750 லிட்டராகும். இந்த அளவு 1967-68-ல் 2,100 லிட்டராகவே இருந்தது. அரசு பால் பண்ணையில் மற்றொரு பிரிவை ஏற்படுத்துவதற்காக கறவை மாடுகளை வாங்க அரசு ரூ. 5 லட்சத்திற்கு ஒப்பளிப்பு வழங்கியுள்ளது. 1968-69-ல் சுமார் 150 கறவை மாடுகளும், 1969-70-ல் மேலும் 200 கறவை மாடுகளும் வாங்கப்படும்.

பால் பண்ணையில் உரிமதாரர்களுக்குச் சொந்தமான கறவை மாடுகளின் மூலமாகவும், மாதவரம் அரசு பால் பண்ணையில் உள்ள கறவை மாடுகளின் வாயிலாகவும் கிட்டும் பாலுடன் கிராமப் பகுதிகளிலிருந்துதான் பெரும்பகுதி பால் சென்னை பால் வழங்கும் திட்டத்திற்கு கிடைத்து வருகிறது. கிட்டும் பாலின் அளவைப் பெருக்கிச் சேகரித்து சென்னைத் திட்டத்திற்கு வழங்குவதற்காக ஈரோட்டில் பாலேப் பதப்படுத்தும் (பாஸ்டர்) நிலையங்களும், பாலேக் குளிரவைக்கும் நிலையங்களும், பல்வேறு இடங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஏற்கனவே சொல்லியபடி சென்னைத் திட்டம், தற்போது சென்னைமாநகரிலுள்ள 121 பால் விற்பனை நிலையங்கள், மூலமாக, நாளொன்றுக்கு 41 ஆயிரம் லிட்டர் பால் வழங்கி வருகிறது. 1966-67 நிதி ஆண்டு வரையிலே, மாதவரம் திட்டத்தின் வரவு-செலவுகளைக் கணக்கிடும்போது, இத் திட்டம் முழுவதையும் குறித்த, நேர்முக, மறைமுகச் செலவுகள் யாவும் செலவு இனமாகவே காட்டப்பட்டு வந்தன. எடுத்துக்காட்டாக நிர்வாகப்பணியாளர்கள், இயந்திரத் தளவாடங்கள், சரீலகன் கட்டுதல் முதலியவற்றிற்கான செலவு முழுவதும், படிவக் கணக்குகள் தயாரிக்கையில் செலவினங்களின்மீதச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. வாணிபம் நடத்தும் ஒரு பிரிவில் இவ்வாறு கணக்கு வைக்கும் முறை சரியன்று எனக் கருதப்பட்டது. எனவே இவ்வரசு 1968-ல் ஆணைகள் பிறப்பித்தன. அவற்றின்படி இத் திட்டத்தின் படிவக் கணக்குகள், பால் வாணிபத்தில் நேரடியாகத் தொடர்புடைய மத்திய பாற்பண்ணையும் அத்துடன் இணைந்த பிரிவுகளும் குறித்த செலவுகள் மட்டுமே காட்டப்பட வேண்டும். மத்திய பாற்பண்ணைக்குத் தொடர்பில்லாதவையும், வணிகச் சார்பற்றவையுமான மற்ற செலவு இனங்கள் இந்தக் கணக்குகளில் இடம் பெறக்கூடாது. இத் திட்டம் 1966-67-ல் ரூ. 21.87 லட்சம் இழப்பும், 1967-68-ல் ரூ. 37,980 சொற்ப ஆதாயமும் காட்டியுள்ளது. 1968-69-லும் இத் திட்டத்திற்கு நல்ல ஆதாயம் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

1969-70-ல் இத்திட்டம் நாளொன்றுக்கு 50,000 லிட்டர் முழுத் திறனளவுக்குக் கையாண்டு 175 நிலையங்கள் மூலமாக 52,000 வாடிக்கை

[1969 மார்ச் 22]

யாளர்களுக்கு பால் வழங்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. நடப்பாண்டில் சென்னைத் திட்டத்தில் பாலை புட்டியில் அடைக்கும் 2-வது பிரிவு ஒன்று நிறுவப்பட்டது. இது மணி ஒன்றுக்கு 4,000 புட்டிகளில் பால் நிரப்பும் திறனளவுடையது. பால் வழங்கும் அளவில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பை ஈடு கட்டவே இது ஏற்படுத்தப்பட்டது. சென்னைமாநகரில் பாலின் தேவை நாளுக்குநாள் பெருகிவருவதைக் கருத்தில் கொண்டு 4-வது திட்டக் காலத்தில் இந்தத் திட்டத்தின் உற்பத்தித் திறன் அளவை 1 லட்சம் லிட்டராக உயர்த்தவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

மதுரை பால் பண்ணைத் திட்டம்.

மதுரை மக்களுக்கு நியாயமான விலையில் பால் வழங்குவதைக் கருத்தில் கொண்டு, நாளொன்றுக்கு 50,000 லிட்டர் பதப்படுத்தும் திறனளவையுடைய பாலைப் பதப்படுத்தும் யந்திரசாலை மதுரையில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சுமார் ரூ. 33 லட்சம் பெறுமான யந்திரசாதனங்களுடன் “யூனிசெஃப்” நிறுவன உதவி பெற்று ரூ. 115 லட்சம் மொத்தச் செலவில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இத் திட்டம் 1967-ம் ஆண்டில் தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. 1967-ம் ஆண்டு ஜூன் முதல்கொண்டுதான் இத் திட்டம் பால் வழங்கத் தொடங்கியது. 1967-68-ம் ஆண்டு முதன்முதலாக, கிராமப் பகுதிகளிலிருந்து இத் திட்டத்திற்கு நாள் ஒன்றுக்குக் கிடைத்து வந்த சராசரி பால் 12,000 லிட்டர் ஆகும். 1968-69-ம் ஆண்டில் கிராமப் பகுதிகளிலிருந்து நாளொன்றுக்குக் கிடைத்துவந்த பால் அளவு 19,000 லிட்டராக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. மதுரையில் நாள் ஒன்றுக்குச் சராசரி பால் விற்பனை அளவு சுமார் 12,000 லிட்டராக இருப்பதால், மிகையாகவுள்ள பால் சென்னைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. மற்றும் ஓரளவு வெண்ணெய், நெய் போன்ற துணைப் பொருள்களாக மாற்றவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பால் விலை லிட்டர் ஒன்றுக்கு ரூ. 1-16 ஆகும். பதப்படுத்தப்பட்ட பாலின் விலை லிட்டருக்கு ரூ. 1 ஆகும்.

“யூனிசெஃப்” நிறுவன உதவிக்கான நிபந்தனைகளில் ஒன்று, பத்தாண்டு காலத்திற்குக் குறைந்த வருமானத் தொகுதியினருக்கு லிட்டருக்கு 10 காசு ஈடுசெய்து, ஈடுசெய்த விலையில் ஆம் திட்டம் பால் விற்பனை செய்யவேண்டும் என்பதாகும். எனவே, 1967 அக்டோபர் 2-ம் தேதி முதற்கொண்டு லிட்டர் ஒன்றுக்கு 88 காசு ஈடு செய்யப்பட்ட விலையில் மதுரை மாநகரில் உள்ள குறைந்த வருமானத் தொகுதியினருக்கு கொழுப்புச் சத்து குறையனவையுடைய பால் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. தற்போது திண்டுக்கல், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், விருதுநகர் ஆகிய இடங்களில் பாலை குளிரை வைக்கும் நிலையங்கள் உள்ளன. மதுரை திட்டத்திற்கு பாலை முறையாக அனுப்புவதற்காக, போடிநாயக்கனூர், கோவில்பட்டி ஆகிய இடங்களில் பாலை குளிரைவைக்கும் யந்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டன. 1969-70-ல் சங்கரன்கோயில், சிவகங்கை ஆகிய இடங்களிலும் இத்தகைய யந்திரங்கள் நிறுவவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. 1969-70-ல் மதுரையில் பால் சேகரிப்பு நாளொன்றுக்கு 20,000 லிட்டர் நிலையை அடையலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. மதுரையில் பால் வழங்குவதற்கு மேலும் 30 நிலையங்கள் திறக்கவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாண்டு பால் வழங்கப்பெறும் வாடிக்கையாளர்கள் 22,000 பேராக இருப்பர். முதலாண்டுப் பணிக்கான, அதாவது 1967-68-ம் ஆண்டுக்காக இத் திட்டத்தின் படிவக் கணக்குகள் இன்னும் இறுதி செய்யப்படவில்லை.

கூட்டுறவுப் பிரிவுகள்.

பல்வேறு பால் வழங்குத் திட்டங்களையும் கூட்டுறவு பாற்பண்ணைகளையும் ஓர் இணைப்பின்கீழ் ஒன்றிணைக்க வேண்டும். இதன் பலனாக, உள்ளூர் தேவைகளை ஈடுகட்டிய பிறகு மிகையாகவுள்ள பாலை இத்தகைய பால் பண்ணைகள், சென்னை, மதுரை போன்ற நகர்ப்புறத் திட்டங்களுக்கும் வழங்கலாம். இதாதான் பால் பண்ணை வளர்ச்சியில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவேண்டிய ஒரு கூறாகும். கூட்டுறவுத் துறையின்கீழ்

1969 மார்ச் 22]

பால் பதப்படுத்தும் எட்டு யந்திர சாலைகள் உள்ளன. இந்த யந்திரச் சாலைகளின் திறனளவும் இவை பதப்படுத்தியனுப்பும் சராசரி பால் அளவும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன :—

கூட்டுச் சங்கத்தின் பெயர்.	யந்திர சாலையின் திறனளவு. (நாளொன்றுக்கு லிட்டர் அளவு).	பதப்படுத்தும் பால் அளவு 1967-68-ல்	1968-69-ல் பதப்படுத்தும் சராசரி பால் அளவு (நாளொன்றுக்கு லிட்டர் அளவு).
(1)	(2)	(3)	(4)
1. திருச்சி-ஸ்ரீரங்கம் கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம்.	14,000	6,160	4,600
2. தஞ்சாவூர் கூட்டுறவு பால் உற்பத்தி, விற்பனைக் கூட்டு அமைப்பு.	14,000	4,535	9,100
3. கன்னியாகுமரி கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம்.	4,000	3,355	4,800
4. சிதம்பரம் கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம்.	7,000	3,200	2,800
5. உதகமண்டலம் கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம்.	7,000	6,455	8,700
6. சென்னை கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம்.	14,000	8,058	8,600
7. கோயம்புத்தூர் கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம்.	14,000	12,329	13,350
8. கோடைக்கானல் கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம்.	2,000	590	800

1969-70-ல் கன்னியாகுமரி கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம், உதகமண்டலம் கூட்டுறவு பால் வழங்கு கூட்டுச் சங்கம் ஆகியவற்றின் திறனளவை மணி ஒன்றுக்கு 1,000 லிட்டரிலிருந்து 2,000 லிட்டராக விரிவுபடுத்தவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இந்த நோக்கத்துடன் இத்தகைய சங்கங்களுக்கு உதவி வழங்க நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்ற வேலைகள் : கிராம பால் சேகரிப்பு.

பால் பண்ணையிலும், அரசு பாற்பண்ணையிலும் கிடைக்கும் பாலோடு கிராமப் பகுதிகளிலிருந்தும் பால் சேகரிக்கப்பட்டு வருகிறது. நாள்தோறும் சேகரிக்கப்படும் பாலில் பெரும்பகுதி, பால் வழங்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகக் கிராமங்களிலிருந்துதான் வருகிறது. கிராமப் பகுதிகளிலிருந்து சேகரிக்கப்படும் பால் முதலில் குளிர வைக்கப்பட்டு அல்லது பதப்படுத்தப் பட்டு அல்லது இடத்திற்கேற்ப இவ்விரு வகையும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உள்ளூர்ச் செலவுக்கு எடுத்துக்கொண்டது போக மிகையாகவுள்ள பால் சென்னைத் திட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. ஈரோட்டில் பால் பதப்படுத்தும் யந்திர சாலையும், வாலாஜாபாத், பாளையங்கோட்டை, சத்திரம் ஆகிய இடங்களில் பாலைக்குளிர வைக்கும் நிலையங்களும் இருப்ப

[1969 மார்ச் 22]

தோடு மட்டுமல்லாமல், இதுகாரியமாக, மாநிலமெங்கும் பல்வேறு இடங்களில் குளிரவைக்கும் யந்திர சால்கள் மொத்தம் 17 உள்ளன. சாத்துவாச்சேரியில் உள்ள குளிர வைக்கும் யந்திரசாலை நாளொன்றுக்கு 4,500 லிட்டர் பால் குளிர வைப்பதாலும், இப்பகுதியில் பால் உற்பத்தி மேலும் அதிகரிக்க வாய்ப்பு உள்ளதாலும், 1969-70-ல் இவ்விடத்தில் பால் உறைய வைக்கும் முழுமை பெற்ற நிலையம் ஒன்றைத் துவக்கவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

கிராம பால் உற்பத்திக்கு ஊக்கமளிக்கும் நோக்கத்துடன், தரமான பால் வழங்கும் அடிப்படையில், பசுவின் பாலுக்கு லிட்டர் ஒன்றுக்கு 72 முதல் 78 காசு வரையிலும், எறுமைப் பாலுக்கு 80 முதல் 90 காசு வரையிலும் பல நிலைகளில் தொகை செலுத்தப்படுகிறது. ஆண்டு முழுவதும் அதிக உற்பத்திக்கான ஊக்கம் அளிப்பதற்காக, பால் குறைவாகக் கிடைக்கும் காலத்தில் மேற்சொன்ன விலைக்கு மேல் 4 காசு கூடுதலாக ஊக்கமளிப்பு விலையும் கொடுக்கப்படுகிறது.

கிராம பால் பண்ணை விரிவாக்கப் பணி.

கறவை மாடுகளுக்கு உரிய அளவில் தீவனமிடல், இன விருத்தி ஏற்பாடு செய்தல், பேணிப் பாதுகாத்தல் ஆகியவை குறித்து கிராமத் தினருக்கு அறிவிப்பும் பொருட்டு, கீழ்க்காணும் வசதிகள் கிராமப் பகுதிகளில் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளன :—

(i) கிராமப் பகுதிகளில் பால் சேகரிப்பு நிலையங்கள் அமைத்தல், மாட்டுக் கொட்டில்கள் கட்டுதல், பால் வண்டி வசதிகள் ஏற்படுத்த்தல், ஒன்பது கொட்டில்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டன.

(ii) மேலும் அதிகமாகப் பால் அனுப்பவும், கிராமப் பால் சேகரிப்பை மேம்படுத்தவும் சாதனங்கள்/வண்டிகள் வாங்குவதற்காக கூட்டுச்சங்கங்களுக்கு/சங்கங்களுக்கு கடனுதவி அளித்தல்.

(iii) பால் உற்பத்தி நிலையங்கள் அமைப்பதிலும், தூய்மையான முறையில் பால் உற்பத்தி குறித்து தொழில்நுட்பஞ் சார்ந்த ஆலோசனைகளை நல்குவதிலும், பாற்பண்ணை நலப் பணியாளர்கள் இச் சங்கங்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றனர்.

சிறு சங்கங்களுக்கு பண்பலம் அளிக்கும் கருத்துடன் அவற்றை நிலைத்து இயங்கும் வன்மை பெற்ற கூட்டுறவுப் பிரிவுகளுடன் இணைத்தும் அமைக்கும் திட்டத்தை இத்துறை தொடங்கி வைத்தது. இப்போது 1968-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31-ம் தேதி நிலவரப்படி, 23 கூட்டுறவு பால் வழங்குக் கூட்சுச் சங்கங்களும், 2,672 கூட்டுறவு பால் வழங்குச் சங்கங்களும் உள்ளன.

உலக உணவுத் திட்டம்.

உலக உணவுத் திட்டத்துடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்படி, மூன்றாண்டுகாலத்திற்கு மொத்தம் 7,500 டன் “சொர்கம்” என்னும் ஒருவகைச் சோளமும், மக்காச் சோளமும் வழங்கப்படும். சென்னை யிலும், மதுரையிலும் உள்ள கால்நடை முனைப்புத் திட்டப் பகுதிகளில் கால்நடைகளுக்காக, கால்நடைகலவைத் தீவனம் தயாரித்து வழங்கும் நோக்கத்துடன் சென்னை, மதுரை திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆண்டுதோறும் 2,500 டன்னாக மூன்றாண்டுக்கு “சொர்கம்” என்னும் ஒரு வகையான சோளமும், மக்காச் சோளமும் பகிர்ந்தளிக்கப்படும். மாதவரத்திலும், மதுரையிலும் இப்போதுள்ள தீவனக் கலவைப் பிரிவுகளில், உலக உணவுத் திட்டம் வழங்கும் தானியங்களுடன் கலந்து, கால்நடை கலப்புத் தீவனத்தைத் தயாரித்து வழங்கும் வேலை ஏற்கெனவே தொடங்கிவிட்டது. தீவனக் கலவைத் தயாரிப்பு வேலையைக் கூடுதலாக்கி மேலும் தீவனம் வழங்குவதற்காக, மணி ஒன்றுக்கு 4 முதல் 5 டன்

1969 மார்ச் 22]

தயாரிப்புத் திறனுடைய பெரிய யந்திரம் மாதவரத்தில் நிறுவப்பட்டு வருகிறது. 1969-70-ல் மதுரையிலும் இத்தகையதொரு பெரிய யந்திரம் நிறுவுவது குறித்தும் அரசு பரிசீலனை செய்து வருகிறது.

அளவு முறைத் தீவனம் வழங்கப்பட்டு வருவதால், இத்தகைய திட்டங்களில் பால் உற்பத்தி கணிசமாக உயரலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

உலக உணவுத்திட்ட ஒப்பந்தத்தில், மாட்டுத் தீவனம் வழங்கப் படுவதோடன்றி, 389 டன் கடைந்த பால் மாவு வழங்குவதற்கான ஏற்பாடும் அடங்கியுள்ளது. மிகக் குறைந்த வருமானமுடையோருக்கும், வறியோருக்கும் பதப்படுத்திய அல்லது ஒரு முறை பதப்படுத்தியபால் தயாரித்து வழங்க சென்னை, மதுரை திட்டங்களுக்கு இந்தப் பால் மாவு வழங்கப்படுகிறது. உலக உணவுத் திட்ட உதவியுடன் ஒரு முறை பதப்படுத்தப்படும் பால் உற்பத்தியும், பால் வழங்கு வேலையும் சென்னையில் 1968-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 11-ம் தேதியன்றும், மதுரையில் 1968-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 29-ம் தேதியன்றும் தொடங்கியது. மிகக் குறைந்த விலையில் இவ்வகையான பால் சென்னையில் லிட்டர் 72 காசாகவும், மதுரையில் 64 காசாகவும் விற்பனை செய்யப்படுகிறது. தற்போது மலிவுப் பால் நாளொன்றுக்கு சராசரியாக, 23 சிறப்பு விற்பனை நிலையங்கள் மூலம் சுமார் 2,500 லிட்டர் விற்பனை செய்யப்படுகிறது. 1969-70-ல் நாளொன்றுக்கு இந்த அளவு 5,000 லிட்டராக உயர்த்தப்படும். மதுரையில், விலை ஈடு செய்யப்பட்ட பாலின் சராசரி விற்பனை நாளொன்றுக்கு 1,090 லிட்டராகும். 1969-70-ல் இவ் விற்பனையை நாளொன்றுக்கு 3,000 லிட்டராக உயர்த்தவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

இணைப்பு 2

பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

46-வது மான்யமான உணவுப் பொருள்களில் அரசாங்க வர்த்தக மானியத்தை முன்னிட்டு ரூபாய் 76,95,50,300 கோரிக்கைக்கு இப் பேரவை ஒப்புதலை அளிக்க வேண்டுமென்று கோருகின்றேன். இந்த நேரத்தில் தமிழ் நாட்டின் உணவு நிலைமை பற்றிய விவரங்களை இப் பேரவை முன்பு வைக்க விரும்புகிறேன்.

சாதாரண ஆண்டுகளில் பற்றுக்குறை இல்லை.

2. தமிழ் நாடு, அரிசியைப் பொறுத்த வரையிலே உபரி மாநிலமாகவும் இல்லாமல், பற்றுக்குறை மாநிலமாகவும் இல்லாமல், சாதாரண ஆண்டுகளில் தன் தேவையைத் தானே நிறைவு செய்து கொள்ளக் கூடிய நிலையில் இருந்து வருகிறது. பருவநிலை பாதிக்கப்பட்டால் இந்தத் தன்னிறைவு நிலை பாதிக்கப்பட்டு ஓரளவு பற்றுக்குறையையும் ஏற்படுவதுண்டு. சென்ற இரு ஆண்டுகளாக உணவுப் பெருக்கத்திற்காக அரசு எடுத்துக் கொண்டுள்ள தீவிர நடவடிக்கைகளின் பயனாக, விளைச்சலில் கணிசமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனால் சென்ற ஆண்டின் இறுதியிலும், இவ்வாண்டிலும், பருவநிலை பெரிதும் நம்மைச் சோதித்துள்ளதால், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள முயற்சிகள் பலன் நமக்கு முழு அளவில் கிடைக்காமல் போய்விட்டது.

ஐந்தில் ஒரு பங்கு கொள்முதல்.

3. சாதாரணமாக நாம் விளைச்சலில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியைத் தான் கொள்முதல் செய்து வருகின்றோம். 1965-ம் ஆண்டில் ஏறக்குறைய 8.16 லட்சம் அரிசி டன்களும், 1966-ம் ஆண்டில் 7.19 லட்சம் அரிசி டன்களும், 1967-ம் ஆண்டில் 8.54 லட்சம் அரிசி டன்களும் கொள்முதல் செய்திருந்தோம். 1968-ம் ஆண்டில் நாம் 9 லட்சம் அரிசி டன்கள் கொள்முதல் செய்ய முடியுமென்று எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக, 7.6 லட்சம் டன்கள் தான் கொள்முதல் செய்ய இயன்றது. இதற்கு முக்கிய காரணம், வட ஆற்காட்டிலும், செங்கற்பட்டிலும், ஏற்பட்ட வறட்சி நிலை தான்.

[1969 மார்ச் 22]

4. நம் மாநில மக்கள் தொகையில் ஏறக்குறைய 170 லட்சம் பேருக்குக் குறைந்த விலையில் அரிசி வழங்கப்படுகின்றது. சென்னை நகரிலும், கோவையிலும் அதை ஒட்டிய புறநகர்ப் பகுதிகளிலும், 1967-ம் ஆண்டு மே மாதம் முதற்கொண்டு ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசித் திட்டம் அமலில் இருந்து வருகிறது. இத் திட்டம் சென்னையை ஒட்டிய சார்புப் பகுதிகளுக்கு 1967-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதி முதற் கொண்டு விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இம் மூன்று பகுதிகளிலும் ஏறக்குறைய 45.5 லட்சம் பேர், ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசித் திட்டத்தின் பலனை அனுபவிக்கின்றனர். நம் மாநிலம் முழுவதும், மற்ற மாவட்டங்களில் ஏறக்குறைய 127 லட்சம் பேர்களுக்குக் குடும்பக் கார்டு முறையின் மூலம் அரிசி வழங்கப்படுகின்றது.

1969-ம் ஆண்டு நிலைமை.

5. இந்த ஆண்டைப் பொறுத்த வரையிலே, செங்கற்பட்டு, வடாற்காடு மாவட்டங்களில் கடுமையான வறட்சி ஏற்பட்டுள்ளதால், நம்முடைய நிலைமை மேலும் நெருக்கடியாகி உள்ளது. சாதாரணமாக, நம் மாநிலத்தில் உபரி மாவட்டங்கள் என்று மதிப்பிடப்படுபவை, தஞ்சை, வடாற்காடு, தென்னாற்காடு, செங்கற்பட்டு ஆகியவை. மற்ற மாவட்டங்கள் பற்றாக்குறை மாவட்டங்களாகவோ, தங்கள் தேவைகளைத் தாங்களே பூர்த்தி செய்யக்கூடிய நிலையிலோ தான் இருக்கின்றன. 1969-ம் ஆண்டு சனவரித் துவக்கத்தில் நம்மிடம் ஏறக்குறைய 1 லட்சம் அரிசி டன்கள் கையிருப்பில் இருந்தன. சாதாரணமான ஆண்டுகளில் சம்பா அறுவடைக் காலத்திலே, செங்கற்பட்டு, வடாற்காடு, ஆகிய இரண்டு மாவட்டங்களிலிருந்து மட்டும் ஏறக்குறைய 90 ஆயிரம் அரிசி டன்கள் நமக்குக் கிடைக்கும். இந்த ஆண்டு அம் மாவட்டங்களிலிருந்து நமக்கு அரிசி கிடைக்காது என்பது மட்டுமல்ல, வறட்சி நிலையினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வழங்குவதற்கு நாம் இந்த இரு மாவட்டங்களுக்கும் மற்ற மாவட்டங்களிலிருந்து அரிசி அனுப்ப வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். இதைத் தவிர, தென்னாற்காட்டில் செஞ்சி, திண்டிவனம் தாலுக்காக்கள் போன்ற பகுதிகளில் விளைச்சல் திருப்திகரமாக இல்லை. இராமநாதபுரம் மாவட்டமும் ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. தஞ்சையில் மட்டுமே பயிர் விளைச்சல் மிகத் திருப்திகரமாக உள்ளது. இச் சூழ்நிலையில், நாம் சம்பா அறுவடையின்போது 4.7 லட்சம் டன்கள் கொள்முதல் செய்ய வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்த போதிலும், 4 லட்சம் டன்கள் கிடைத்தாலே திருப்தி அடைய வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றோம்.

6. சம்பாவில் நாம் 4 லட்சம் டன்கள் கொள்முதல் செய்வோம் என்ற அடிப்படையில், நம் கையிருப்பிலிருந்து ஒரு லட்சம் டன்களைச் சேர்த்து, மொத்தம் நமக்கு 5 லட்சம் டன்கள் கிடைக்கும். இந்த 5 லட்சம் டன்களைக் கொண்டு தான், அடுத்த குறுவை அறுவடை ஆரம்பமாகும் வரை, அதாவது நவம்பர் மாதம் வரையில், நாம் நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டும். வடாற்காடு, திருச்சிராப்பள்ளி, செங்கற்பட்டு போன்ற மாவட்டங்களில் சம்பாவுக்குப் பின், குறுவைக்கு முன், இடைக்காலப் பயிர் விளைச்சல் சாதாரண ஆண்டுகளில் இருப்பது உண்டு. இந்த ஆண்டில் இந்த விளைச்சல் வடாற்காடு, செங்கற்பட்டு, மாவட்டங்களில் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆகவே தான் இந்த 5 லட்சம் டன்களைக் கொண்டு அக்டோபர் மாதக் கடைசி வரை நாம் விநியோகப் பொறுப்பை நிர்வகிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் கணக்கிட்டுள்ளோம்.

7. ஐந்து லட்சம் டன்களைக் கொண்டு 10 மாதத்திற்கு விநியோகிக்க வேண்டுமென்றால், மாதத்திற்கு 50 ஆயிரம் டன்கள் தான் விநியோகிக்க முடியும். சென்னையிலும், கோவை நகரத்திலும், சட்டபூர்வமான பங்கீட்டுப் பகுதிகளில் நாம் அரிசி வழங்கும் அளவைக் குறைக்க முடியாது. இந்த இரு பகுதிகளிலும் நமக்கு ஏறக்குறைய 22,000 டன்கள் மாதம் தேவைப்படுகின்றன. ஆகவே மற்ற மாவட்டங்களில் அரிசி வழங்குவதற்கு நமக்குச் சமார் 28,000 டன்கள் தான் கிடைக்கும். இச் சம்பாவில் இது வரை நாம் மூன்று லட்சம் டன்கள் கொள்முதல் செய்துள்ளோம். இந்த

1969 மார்ச் 22]

நிலைமைகளை மனதிற கொண்டு கொள்முதலை மேலும் வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்குப் பொதுமக்கள் மனமுவந்து ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

8. இந்த இக்கட்டான நிலைமையை நாம் சமாளிப்பதற்கு, மத்திய அரசு ஒரு லட்சம் டன்கள் அரிசியை உடனடியாகத் தந்துதவ வேண்டுமென்று நாம் கோரியுள்ளோம். மத்திய உணவு அமைச்சர் அண்மையில் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்திருந்தபோது, முதலமைச்சரும், நிதி அமைச்சரும், நானும், இக் கோரிக்கையை நேரில் வற்புறுத்தினோம். மத்திய உணவு அமைச்சரும் நம் நிலைமையை உணர்ந்து, நமக்கு இயன்ற வரை உதவி செய்வதாக வாக்களித்துள்ளார். நம்முடைய விளைச்சல் நிலைமை திருப்திகரமாக இருந்தபோது, நாம் அனைத்திந்திய உணவுக் கொள்கைக்கு உட்பட்டு, கோளத்திற்கு அரிசி அனுப்பி வந்துள்ளோம். நம் மாநிலம் எப்போதுமே உபரி மாநிலமாக இருந்தது இல்லை. அந் நிலையிலும் நாம் கோளத்திற்கு அரிசி அனுப்பி வந்துள்ளோம் என்றால், அனைத்திந்தியக் கொள்கைக்கு நாம் கட்டுப்பட வேண்டும் என்ற ஆர்வமும், கோள மக்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் தான் காரணம் ஆகும். தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு ஓரளவு இடைஞ்சல் ஏற்பட்டதையும் பொருட்படுத்தாமல், நாம் முந்திய ஆண்டுகளில் கோளத்திற்கு அரிசி அனுப்பி வந்ததை மனத்திற்கொண்டு, இப்போது நம் நிலைமை மிகவும் நெருக்கடியாக இருக்கின்ற நேரத்தில், மத்திய அரசு நமக்கு கணிசமாக உதவ முன் வர வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பது நியாயமே.

9. மேற் சொன்ன விவரங்களிலிருந்து நெருக்கடியான இந் நிலைமையைச் சமாளிக்க, உறுதியான நடவடிக்கைகளும் பொது மக்களின் பூரணமான ஒத்துழைப்பும் தேவை என்பது தெளிவாகிறது. வசதி படைத்தவர்கள் கொள்முதலுக்குத் தராளமாகவும் தடையின்றியும் நெல் தந்துதவ வேண்டும் என்று இம்மன்றத்தில் வேண்டுகோள் விடுக்க விரும்புகின்றேன். கொள்முதலுக்கு நெல் அளப்பது சட்டத்துக்கு உட்பட்டது மட்டுமல்ல, சமூக நலனுக்கு அவசியமானது என்ற அடிப்படையை விவசாயப் பெருமக்கள் ஏற்றுக் கொண்டு கொள்முதலை வெற்றிகரமாக நடத்தி வைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

10. ஒரு சில வழக்குகளில் உயர் நீதிமன்றம் அளித்துள்ள தீர்ப்பை யொட்டி, கொள்முதலுக்கு நெல் அளிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்ற ஒரு தவறான ஆதாரமற்ற கருத்து மக்களிடையே ஒரு சிலரால் வேண்டுமென்றே பரப்பப்பட்டு வருகின்றது. இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. சில மனுதாரர்கள் தொடுத்த துள்ள வழக்குகளின் பேரில் நீதிமன்றம் அளித்துள்ள தீர்ப்பு அந்த மனுதாரரைப் பொறுத்தவரை தான் கட்டுப் படுத்துமே தவிர, பொதுவாகக் கொள்முதல் செல்லாது என்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தவில்லை. அந்த வழக்குகளில் நீதிமன்றம் அளித்துள்ள தீர்ப்பைப் பொறுத்தவரையிலும்கூட நாம் 'அப்பீல்' செய்ய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொண்டுள்ளோம். நீதிமன்றம் இத் தீர்ப்பைத் தாற்காலிகமாக நிறுத்தியும் வைத்துள்ளது. கொள்முதல் செல்லுபடியாகாது என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பு அளிக்கவில்லை. கொள்முதல் விலையைப் பற்றிச்சூட இப்போது தமிழ்நாடு அரசு நிர்ணயித்துள்ள விலைகள் தான் உச்ச விலைகள் என்றும் அதற்கு மேல் விலை கொடுப்பதும் கோருவதும் சட்டப்படி செல்லாது என்றும் தெளிவுபடுத்தி, மத்திய அரசினர் இன்றியமையாப் பொருள்களின் சட்டத்தின் (Essential Commodities Act.) 3 (3ஏ) பிரிவின் கீழ் ஒரு உத்தரவு வெளியிட்டுள்ளனர். இந்த உத்தரவு தான் இப்போது செல்லுபடியாகும் உத்தரவு. இதன்படி தமிழ்நாடு அரசு நிர்ணயித்துள்ள விலைகள் தான் கொள்முதலுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உச்ச வரம்பு விலை. இந் நிலையை உணர்ந்து, பொது மக்களின் நலனுக்காக அரசு மேற்கொண்டுள்ள கொள்முதல் நடவடிக்கைகளுக்குத் தாராளமாக ஒத்துழைப்பை விவசாயப் பெருமக்கள் வழங்குவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

[1969 மார்ச் 22]

கொள்முதல் விலைகள்.

11. 1965-ம் ஆண்டு வரை நம் மாநிலத்தில் கொள்முதல் விலைகள் பின்வருமாறு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தன. மோட்டா ரகம் குவிண்டாலுக்கு 37-40 ரூபாய் முதற்கொண்டு 38-22 ரூபாய் வரை. நடுத்தர ரகம் 38-73 ரூபாய் முதற்கொண்டு 39-50 வரை. உயர் ரகம் 40-70 ரூபாய் முதற்கொண்டு 48-12 ரூபாய் வரை. 1966-ம் ஆண்டில் இந்த விலைகள் பின்வருமாறு உயர்த்தப்பட்டன. மோட்டா ரகம் குவிண்டாலுக்கு 40 ரூபாய்; நடுத்தர ரகம் ரூபாய் 42; உயர் ரகம் ரூபாய் 45 இதைத் தவிர ஒரு ஏக்கராவுக்கு 5 மூட்டைக்கு மேல் அளப்பவர்களுக்கு அந்த விகிதத்திற்கு மேற்பட்ட அளவுக்கு குவிண்டாலுக்கு 2 ரூபாய் ஊக்குதல் போனஸாக அளிக்கப்பட்டுவந்தது.

1966-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் குறுவை நெல் கொள் முதலில் குவிண்டாலுக்கு 3 ரூபாய் போனஸ் தரப்பட்டு வந்தது. இது பின்னர் 1967-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 14-ம் தேதி வரை சம்பா பயிருக்கும் நீடிக்கப்பட்டது.

1967-ம் ஆண்டு மே மாதத்தில் மோட்டா அரிசிக்குக் குவிண்டாலுக்கு 43 ரூபாய் விலையை மத்திய அரசு பரிந்துரை செய்தது. இதை ஏற்றுக் கொண்டு, அது வரை விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்பட்டு வந்த மூன்று ரூபாய் போனஸை விலையிலே சேர்த்து, பின்வருமாறு நிர்ணயிக்கப் பட்டது: மோட்டா ரகம் குவிண்டாலுக்கு ரூபாய் 43; நடுத்தர ரகம் ரூபாய் 45; உயர் ரகம் ரூபாய் 48; இந்த 3 ரூபாய் போனஸ் நாம் விலையுடனேயே சேர்த்து விலையை நிர்ணயம் செய்துள்ளபோதும் இந்த போனஸ் தொகையினால் ஏற்படும் செலவை நாம் பொது மக்களிடமிருந்து பெறுவதில்லை. இச்செலவை அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொள்கிறது. போனஸுக்கு முன்பு என்ன விலைக்கு நாம் அரிசியை விற்று வந்தோமோ அதே விலைக்குத் தான் இப்பொழுதும் அரிசியை விற்று வருகிறோம்.

12. கொள்முதல் விலை குறைவாக இருக்கின்றது என்றும், அதை உயர்த்தவேண்டுமென்றும் விவசாயிகளிடமிருந்து பல கோரிக்கைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் கொள் முதல் செய்யும் அரிசி முழுவதும் இங்கே தான் விநியோகிக்கப்படுகிறது. ஆகவே நாம் கொள் முதல் விலையை உயர்த்தினால், பொது மக்களுக்கு நாம் விநியோகம் செய்யும் அரிசியின் விலையையும், உயர்த்த வேண்டும். அரிசியின் விலை உயர்ந்தால், மற்ற அத்தியாவசியப் பண்டங்களின் விலையும் உயர்ந்து, பொதுவாக விலைவாசிகள் ஏற்பட பணவீக்கம் ஏற்படும் என்ற கருத்தில், அரிசி விலையை உயர்த்தக்கூடாது என்ற கொள்கையை அரசாங்கம் உறுதியாகப் பின்பற்றி வருகிறது.

13. கொள்முதல் விலையைப் பொறுத்தவரையில், விளைபொருள் விலைவாசிக் கமிஷன் Agricultural Prices Commission அனைத்திந்திய அடிப்படையில் இப் பிரச்சினையை ஆராய்ந்து நம் மாநிலத்திற்குப் பரிந்துரை செய்த விலையைத் தான் நாம் ஒப்புக் கொண்டுள்ளோம். இப் பரிந்துரையை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. ஆகவே விலை நிர்ணயப் பிரச்சனையில் நாம் மத்திய அரசின் கொள்கையைத் தான் பின்பற்றி வருகின்றோம்.

14. மேலும் தீவிர சாகுபடித் திட்டத்தின்கீழ் ஒரு போக நிலங்களிலும் இரு போகம் செய்வதற்கு நாம் திட்டம் வகுத்துச் செயல்படுத்தி வருகின்றோம். உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு உதவியாக உயர் ரக நெல்களை நாம் வழங்கி வருகின்றோம். ஆகவே விளைச்சல் கணிசமாக உயர்ந்துள்ளதால் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும் லாபத்தின் அளவும் தீருப்திகரமாக இருக்கும். கொள்முதலின் விலையை உயர்த்தினால் அரிசியின் விலை உயர்ந்து அதையொட்டி விவசாயத்திற்குத் தேவையான மற்றப் பொருள்களின் விலையும் உயர்ந்தால், விவசாயிக்குக் கிடைக்கும் பணம்

1969 மார்ச் 22]

உண்மையில் ஒரு லாபமாகாது. விதைகளை நாம் இப்போது சலுகை யான விலையில் விற்ப்பு வருகின்றோம். உரத்தை தாராளமாக வழங்கி வருகின்றோம். உரத்தின் விலையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தியபோதும் மத்திய அரசு இக் கோரிக்கைக்கு இணங்க வில்லை. நம் மாநிலத்தில் நீர்ப்பாசனத்திற்கான கட்டணம் மற்ற மாநிலங்களில் உள்ள கட்டணத்தை விடப் பொதுவாகக் குறைவாகவே இருக்கின்றது. ஆகவே விவசாயிக்குத் தேவையான பொருள்களைத் தாராளமாக வழங்குவதிலும், அவற்றில் சற்று சலுகை காட்டுவதிலும் தான், அவர்களுக்கு உண்மையான நிவாரணம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். கொள்முதல் விலையை உயர்த்துவதால் மட்டும் அவர்களுக்கு உண்மையான லாபம் கிடைக்காது. மேற்சொன்ன காரணங் களைக் கொண்டு நாம் கொள்முதலுக்கு நிர்ணயித்துள்ள விலைகள் நியாயமானவை தான் என்று அரசாங்கம் கருதுகின்றது.

15. விவசாயப் பெருமக்கள் விளைச்சலைப் பெருக்குவதற்கு உற்சாகம் அளிக்கவேண்டும். அதே சமயத்தில் அரிசியை வாங்குவோருக்கு, நயமான, நியாயமான விலையில் கிடைப்பதற்கான வசதி செய்ய வேண்டும். உற்பத்தியாளர், பொதுமக்கள் இருவருடைய நலனுக்கும் உகந்த முறையில் இருவர் நலனுக்கும் ஏற்ற, ஒரு விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும். இது தான் தமிழ்நாட்டு அரசின் கொள்கை யாக இருந்து வருகிறது. இந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையை விசைய பெருமக்கள் ஏற்று அரசுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கொள்முதலுக்கு விதிவிலக்கு.

16. ஒரு எக்கராவும் அதற்குக் குறைவாகவும் நிலம் உள்ள விவசாயிகளிடமிருந்து நாம் இப்பொழுது கொள்முதல் செய்வதில்லை. மூன்று எக்கராக்கள் வரை கொள்முதலுக்கு விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று சிலர் கருத்து தெரிவிக்கின்றார்கள். கொள்முதலைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்தும் இவர்கள், அதே சமயத் தில், மூன்று எக்கரா வரை விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று கோருவது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. நம் மாநிலத்தில் சுமார் 44.39 லட்சம் எக்கராக்களில் நெல் பயிர் செய்யப்படுகின்றது. இதில் 8.59 லட்சம் எக்கராக்கள் ஒரு எக்கராக்கும் அதற்குக் குறைவாகவும் உள்ள இனத்தில் வருகின்றன. ஆகவே ஏறக் குறைய ஐந்தில் ஒரு பகுதி நிலப்பரப்புக்கு நாம் கொள்முதலி லிருந்து இப்பொழுது விலக்கு அளித்து வருகின்றோம். 3 எக்கரா வரை விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்றால், மொத்த நிலப்பரப்பில் பாதிக்கு மேற்பட்ட நிலப்பரப்புக்கு நாம் விலக்கு அளிக்க வேண்டி வரும். 44.39 லட்ச எக்கராக்களில் சுமார் 25.50 லட்சம் எக்கராக்கள் மூன்று எக்கராவுக்கும் குறைவாக உள்ள இனத்தில் வரும். இவ் வாறு பாதிக்கு மேற்பட்ட நிலப்பரப்புக்கு நாம் விலக்கு அளித்து விட்டு கொள்முதல் நடத்துவது சாத்தியம் இல்லை என்பதை அனை வரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள்.

17. பத்து எக்கராவுக்கும், அதற்கு மேற்பட்ட நிலங்களிலிருந்து மட்டுமே நாம் கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்று சிலர் வற்புறுத்து கின்றார்கள். பத்து எக்கராக்களுக்கு மேற்பட்ட உடைமைகள் இனத்தில் மொத்தம் ஐந்து லட்சம் எக்கராக்கள் தான் வருகின்றன. இவற்றி லிருந்து மட்டும், நாம் உபரி அனைத்தையும் கொள்முதல் செய்தால் கூட, நமக்குத் தேவையான அளவு கொள்முதல் செய்வது சாத்திய மல்ல.

அரிசி விநியோகத்தில் மான்யம்.

18. நாம் பொதுமக்களுக்கு அரிசி விநியோகம் செய்வதில் மூன்று வித மான்யங்கள் இருக்கின்றன. மூன்று ரூபாய் போனசை விலை யுடன் சேர்த்து நிர்ணயித்த போதிலும், அந்த போனசுக்காகும் செலவை அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொண்டு அரிசியின் விலையை உயர்த்தா

[1969 மார்ச் 22]

மல் பொதுமக்களுக்கு விற்பதால், ஏற்படும் மான்யச் செலவு ஒன்று. இந்த வகையில் 1967-68-ம் ஆண்டில், நாம் விநியோகித்த 7.06 லட்சம் டன்களுக்கு 317.70 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்தோம், இந்த மான்யத்தின் பலனை சட்டபூர்வமான பங்கீட்டுப் பகுதிகளில் உள்ள மக்கள் மட்டுமல்லாமல் குடும்பக் காட்டு பகுதிகளில் உள்ள 125 லட்சம் பேரும் அனுபவிக்கின்றனர். 1968-69-ம் ஆண்டில் இதற்கான மான்யச் செலவு 324 லட்சம் ரூபாய் வரை உயரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

19. ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசித் திட்டத்தின் கீழ், சென்னையிலும் கோவையிலும், சென்னைச் சுற்றுப்புறப் பகுதிகளிலும், கிலோ கிராமுக்கு 66 பைசா வீதம் நாம் அரிசியை விற்பதால் ஏற்படும் மான்யச் செலவு மற்றொரு வகையானது. இதுதான் இந்த அரசு கொண்டு வந்த படியரிசித் திட்டத்தினால் நேரடியாக ஏற்படும் மான்யச் செலவு. 1967-68-ம் ஆண்டில் 1.67 லட்சம் டன்களை நாம் இத் திட்டத்தின் கீழ் விநியோகித்ததனால் 290.62 லட்ச ரூபாய் மான்யச் செலவு ஏற்பட்டது. 1968-69-ம் ஆண்டில் 1.88 லட்சம் அரிசி டன்கள் விநியோகிப்பதால், 376.25 லட்ச ரூபாய் மான்யச் செலவு ஆகுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இரண்டாம் ரக அரிசியைத்தான் படி அரிசித் திட்டத்தின் கீழ் நாம் விநியோகிப்போம் என்று ஒப்புக் கொண்டுள்ளபோதிலும், போதிய அளவு இரண்டாம் ரக அரிசி கிடைக்காத காரணத்தினால் சில சமயங்களில் முதல் ரக அரிசியையே நாம் 66 பைசா விலைக்கு விற்று வருகின்றோம். இதனால் மான்யச் செலவு உயர்கிறது.

20. நாம் கொள்முதல் செய்யும்போது கொடுக்கும் விலைக்கு மேல், போக்குவரத்துச் செலவு, கிள்குகளில் சேமிப்புச் செலவு, வட்டி, வியாபாரிகளுக்குக் கழிவு, போன்ற செலவுகளையெல்லாம் நாம் ஏற்றுக் கொண்ட பின்பு, நாம் அவற்றைச் சேர்த்துக் கூடுதலான விலைக்கு அரிசியைக் குடும்பக் காட்டு பகுதிகளில் விற்கவேண்டும். கூடியவரை லாபமும் நட்டமும் இன்றியே நாம் இந்த விலையை நிர்ணயித்துள்ள போதிலும், ஒரு சில மாவட்டங்களைப் பொறுத்த வரையில் நமக்கு ஏற்படும் செலவை விடக் குறைவான விலையிலேயே நாம் விற்று வருகின்றோம். பொது விநியோக முறையின் கீழ் அரிசி விலை உயரக் கூடாது என்ற கவலையில், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் அரசாங்கம் 1967-ம் ஆண்டில் நிர்ணயித்த விலைகளை, அதற்குப் பின்பு நமக்காகும் செலவு கூடியுள்ள போதிலும் உயர்த்தவில்லை. இந்த வகையிலும் நாம் மான்யச் செலவை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். 1968-69-ம் ஆண்டில் இந்த வகையில் 102 லட்சம் மான்யச் செலவு நமக்கு ஏற்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

ஆக மொத்தம் இந்த மூன்றுவகை மான்யங்களையும் சேர்த்து, நாம் 1968-69-ம் ஆண்டில் சுமார் 8 கோடி ரூபாய் மான்யச் செலவை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியிருக்கும். 1969-70-ம் ஆண்டில் இது 8.8 கோடியாக உயரும் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

21. இப்போதுள்ள கொள்முதல் விலையிலேயே, நாம் 8.8 கோடி ரூபாய் மான்யச் செலவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. கொள்முதல் விலையை உயர்த்தினால், நம்முடைய மான்யச் செலவு மேலும் அதிகரிக்கும் என்பதையும் நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டும். இந்த விவரங்களிலிருந்து தெளிவாகும் மற்றொரு உண்மை என்னவென்றால், ரூபாய்க்கு படியரிசித் திட்டத்தின் கீழ் மட்டும்தான் மான்யம் தரப்படுகிறது என்ற பரவலான, தவறான, கருத்துக்கு மாறாக, உண்மையில் குடும்பக் காட்டு பகுதிகளில் வழங்கும் அரிசிக்கும் மான்யம் தரப்படுகிறது. 1967-68-ம் ஆண்டில் நமக்கு ஏற்பட்ட மொத்த மான்யச் செலவான 5.88 கோடியில், ஏறக்குறைய பாதி தான் ரூபாய்க்குப் படி அரிசித் திட்டத்தினால் மட்டும் ஏற்பட்ட மான்யச் செலவாகும். அதைப் போலவே 1968-69-ம் ஆண்டில் நமக்கு ஏற்படும் 8 கோடி ரூபாய் மான்யச் செலவில் 3.76 கோடி ரூபாய்

1969 மார்ச் 22]

தான் ஒரு படி அரிசித் திட்டத்தினால் மட்டும் ஏற்படும் செலவாகும். ஆகவே சென்னை நகரிலும், கோவையிலும், சுற்றுப்புறப் பகுதிகளிலும் வாழும் மக்கள் மட்டுமே இந்த மான்யச் செலவின் பலனை அனுபவிக்கின்றனர் என்ற வாதம் சரியானது அல்ல. தமிழ் நாட்டில் பொது விநியோக முறையின்கீழ் அரிசி பெறும் 170 லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மக்களும் இந்த மான்யத்தின் பலனை அனுபவிக்கின்றனர். சென்னை, கோவை, சென்னைச் சுற்றுப்புறப் பகுதிகளில் உள்ள மக்களுக்கு சற்று அதிக அளவு சலுகை கிடைக்கின்றது என்றுதான் நாம் கூற முடியுமேயொழிய, கிராம மக்களுக்கு நன்மை செய்யாமல் நகர மக்களுக்கு மட்டுமே மான்யத்தினால் நன்மை கிடைக்கின்றது என்று கூறுவது சற்றும் பொருந்தாது.

படி அரிசித் திட்டத்தை விரிவுபடுத்த முடியுமா ?

22. ரூபாய்க்குப் படி அரிசித் திட்டம், சென்னையிலும் கோவையிலும் சென்னைச் சார்புப் பகுதிகளிலும் இப்போது வெற்றிகரமாக நடந்துவருகிறது. இதன் பலனாக, விலைவாசிகள் பெரிதும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத் திட்டத்தைக் குறை கூறுவோரே, இத் திட்டத்தை மற்றப் பகுதிகளுக்கும் விரிவாக்க வேண்டுமென்று அதே மூச்சில் கோருவது சற்று விசித்திரமாக உள்ளது. இத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த இப் பகுதிகளை நாம் முதலில் தேர்ந்தெடுத்ததற்குக் காரணம், இப்பகுதிகளில் பாட்டாளி மக்கள் அதிகம் இருக்கின்றார்கள் என்பதும், அதிக விலையில் அவர்கள் அரிசி வாங்க வேண்டிய நிலைமையை ஏற்படுத்தினால், பொதுவாக விலைவாசிகள் ஏறிவிடும் என்பதும் தான். இந்த அடிப்படையை ஏற்றுக்கொண்டுதான் இப் பகுதிகளில் முதலில் சட்டபூர்வமான பங்கீட்டு முறை முந்திய அரசாங்கத்தினால் அமலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. சட்டபூர்வமான பங்கீடு முறை அமலில் இருந்த பகுதிகளில்தான், நாம் இப்போது படி அரிசித் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தி வருகின்றோம்.

23. படி அரிசித் திட்டத்தை மற்றப் பகுதிகளுக்கும் விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்ற கோரிக்கைக்கு அரசாங்கம் அனுதாபமாய் உள்ளபோதிலும் இப்பொழுது அதை ஏற்றுக்கொள்வது சாத்தியமாய் இல்லை. இதனால் ஏற்படும் மான்யச் செலவு அதிகமாகும் என்பது ஒரு காரணம். நாம் கொள்முதலை இன்னும் அதிக அளவு கணிசமாக உயர்த்தினாலொழிய, மற்றப் பகுதிகளுக்கும் இத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதற்குத் தேவையான அரிசி நம் கையிருப்பில் இராது என்பது மற்றொரு காரணம். ஆகவே கொள்முதல் உயர்ந்து, அரசாங்கக் கையிருப்பில் அதிக அரிசி கிடைத்தால்தான், நிதி நிலைமையையும் மனதில் கொண்டு, மற்றப் பகுதிகளுக்கும் இத்திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதைப் பற்றி முடிவு செய்ய இயலும்.

குடும்பக் கார்டு முறையை விரிவுபடுத்த வேண்டுமா ?

24. குடும்பக் கார்டு முறையையும் மற்றப் பகுதிகளுக்கு விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்ற கோரிக்கை எழுப்பப்பட்டு வருகின்றது. குடும்பக் கார்டு முறை இப்பொழுது நம் மாநிலத்தில் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் அமல் செய்யப்பட்டு, சுமார் 125 லட்சம் பேருக்குப் பலனைக்கின்றது.

சட்டபூர்வமான பங்கீட்டு முறைக்கும், குடும்பக் கார்டு முறைக்கும் அடிப்பட வேறுபாடு ஒன்று உண்டு. சட்டபூர்வ பங்கீட்டுப் பகுதியில் வெளிச் சந்தையில் அரிசி விற்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே, அப் பகுதியில் வாழும் மக்களுக்குத் தேவைப்படும் அரிசி முழுவதையும் வழங்குகின்ற பொறுப்பை அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ளது. இதை முன்னிட்டு, வயது வந்த ஆள் ஒருவருக்கு வாரத்திற்கு 1,400 கிராம் அடிப்படையில் அரிசி வழங்கப்பட்டு வருகிறது. குடும்பக் கார்டு பகுதிகளில் வெளிச் சந்தை அரிசி விற்கத் தாராளமாக அனுமதிக்கப்படுகிறது. அப் பகுதி மக்கள் வெளிச் சந்தையில் அரிசி வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

[1969 மார்ச் 22]

வெளிச் சந்தையில் அரிசி தட்டுப்பாடு ஏற்படும்போதோ, விலை சற்று ஏறுமுகமாக இருக்கும்போதோ, அரசாங்கம் குடும்பக் கார்டு முறையின் கீழ் அரிசி வழங்கி மக்களுக்கு ஓரளவு நிவாரணம் அளிப்பதுதான் குடும்பக் கார்டு முறையின் நோக்கம். குடும்பக் கார்டு பெற்றுள்ளவர்கள் வெளிச் சந்தையிலும் தாராளமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமாதலால், அவர்களுக்கு ஆண்டு முழுவதும், குடும்பக் கார்டின் கீழ் அரசாங்கத்தினர் அரிசி வழங்க வேண்டுமென்ற அவசியமோ, சட்டப்பூர்வ பங்கீட்டுப் பகுதியில் வழங்கப்படும். 1,400 கிராம் விகிதத்தில் அவர்களுக்கும் வழங்க வேண்டுமென்ற அவசியமோ கிடையாது. இந்த அடிப்படையில்தான் அறுவடைக் காலங்களில், அரிசிப் புழக்கம் தாராளமாக இருக்கும் சூழ்நிலையில், குடும்பக் கார்டுகளின் மூலமாக அரிசி வழங்குவது குறைக்கப்படுகிறது. 500 கிராம் முதல், 1,200 கிராம் வரையிலே, வெளிச் சந்தை நிலைமையை அனுசரித்தும், விலைவாசிகளையும், அரசாங்கம் கையிருப்பையும் மனதிற்கொண்டும், வழங்கும் அரிசியின் விகிதத்தைக் கூட்டிக் குறைக்கும் அதிகாரம் மாவட்டக் ஆட்சித் தலைவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அடிப்படை வேறுபாட்டை நாம் மனதிற்கொண்டால், குடும்பக் கார்டு பகுதிகளிலும் 1,400 கிராம் அளவில் ஆண்டு முழுவதும் கொடுக்க வேண்டும் என்று எழுப்பப்படும் கோரிக்கை சற்றும் பொருத்தமற்றது என்பது தெளிவாகும்.

அடிப்படையில் இந்த வேறுபாடு இருந்தபோதிலும் நடைமுறையில் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் குடும்பக் கார்டுகளை விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்றும் இக் கார்டுகளின் மூலம் வழங்கப்படும் அரிசியின் விகிதத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்றும், கோரிக்கைகள் வந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இந்தக் கோரிக்கைகளை நாம் நிறைவு செய்யவேண்டுமென்றால், இப்போது விளைச்சலில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியை நாம் கொள்முதல் செய்வதற்குப் பதிலாக கொள்முதலை மிகக் கணிசமாக அதிகரிக்க வேண்டும். ஆகவேதான் குடும்பக் கார்டு முறையை மேலும் பல இடங்களுக்கு விரிவுபடுத்தவேண்டுமென்ற கோரிக்கையையும் அரிசி விகிதத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்ற கோரிக்கையையும் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை.

தரப் பரிசோதனை.

25. பொது மக்களுக்கு வழங்கப்படும் அரிசியின் தரம் திருப்திகரமாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் அரசு மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வருகின்றது. அரைவை ஆலையாளர் தயாரிக்கும் அரிசியின் தரத்தைப் பரிசோதிக்க, 88 தரப் பரிசோதனைப் பணியாளர்களை அரசாங்கம் நியமித்திருக்கிறது. மக்களுக்கு வழங்கும் அரிசி தரமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அரைவையாளர்களும் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி அரசுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

களளக் கடத்தல்.

26. போக்கு வரத்துக் கட்டுப்பாடுகளை மீறிக் கள்ளத்தனமாக நம் மாநிலத்திலிருந்து வெளி மாநிலங்களுக்கு அரிசி கடத்தப்படுவதைத் தடுப்பதில் அரசு மிகவும் கண்டிப்பான நடவடிக்கைகள் எடுத்துள்ளது. 1968-ம் ஆண்டில் சுமார் 42 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள அரிசி கள்ளக் கடத்தலின் போது கைப்பற்றப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகளை மேலும் கவனமாகவும், உன்னிப்பாகவும் நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. பொதுமக்கள் நலனுக்காக வகுக்கப்பட்டுள்ள இவ் விதிகளை மீறுவதில் தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவது சட்டப்படி குற்றம் மட்டுமல்ல. பொதுமக்களுக்குப் பெரும் துரோகம் இழைப்பதாகும், என்ற உணர்வைப் பரப்புவதில் பொதுமக்களும், வர்த்தகர்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கோருகின்றேன்.

1969 மார்ச் 22]

கோதுமை.

27. இவ்வாண்டு வறட்சியின் காரணமாக, கோதுமை, சோளம், மைலோ போன்ற தானியங்களை அதிக அளவில் விநியோகிப்பது அவசியமாகிறது.

1967-ம் ஆண்டில் தமிழ்நாட்டிற்கு மத்திய அரசினால் ஒதுக்கப்பட்ட கோதுமை மையின் அளவு திடீரென மிகவும் குறைந்துவிட்ட காரணத்தினால், கோதுமை மையின் ஒதுக்கீட்டை அதிகரிக்க வேண்டுமென்று நாம் வலியுறுத்தி வந்தோம். இக் கோரிக்கையை ஏற்று மத்திய அரசு கோதுமை ஒதுக்கீட்டை இப்பொழுது உயர்த்தியுள்ளது. 1967-ம் ஆண்டில் தமிழ்நாட்டிற்கு 51,000 டன்கள் கோதுமைதான் ஒதுக்கப்பட்டன. 1968-ம் ஆண்டில் நம் கோரிக்கைகளை ஏற்று மத்திய அரசு 88,680 டன்கள் கோதுமை ஒதுக்கியுள்ளது.

28. நம் மாநில மக்கள் பெரும்பாலும் அரிசி உணவுக்கே பழக்கப்பட்டவர்கள். சத்தான உணவைச் சாப்பிட வேண்டும் என்பதற்காக, பொது மக்கள் கோதுமையைப் பெருமளவில் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கம் விரும்புகிறது. அதே சமயத்தில், தமிழ்நாடு மக்கள் அரிசி உணவுக்கே பழக்கப்பட்டவர்கள் என்பதால், அரிசிக்குப் பதிலாகக் கோதுமையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யும் முயற்சி பலன் அளிக்காது என்பதையும், நாம் உணர்ந்துள்ளோம். ஆகவேதான் மத்திய அரசிடமிருந்து நாம் அதிக அரிசி கேட்கும்போது, அரிசிக்குப் பதிலாக அவர்கள் கோதுமையைத் தருவதாகக் கூறுவது, நம் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண உதவாது என்பதையும் நாம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளோம்.

29. கோதுமையின் விலையையும் மத்திய அரசு படிப்படியாக உயர்த்தி வந்துள்ளது. இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. 1964-ம் ஆண்டு வரை சிவப்புக் கோதுமையின் விலை குவிண்டாலுக்கு 37.51 ரூபாயாக இருந்தது. 1968-ம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் அது 67 ரூபாயாக இருந்தது. 1968-ம் ஆண்டு நடுவிலை அது மீண்டும் 70 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டது. சிவப்புக் கோதுமையின் விலையை 70 ரூபாயிலிருந்து மேலும் உயர்த்த மத்திய அரசு ஆலோசித்து வருவதாகத் தெரிகிறது. கோதுமையைப் பயன்படுத்துவதில் அதிக உற்சாகம் காட்டாத மக்களிடையே கோதுமையைப் பாப்புவதற்கு தமிழ்நாடு அரசு தீவிர நடவடிக்கைகளை எடுத்துவருகின்ற நேரத்திலே, மத்திய அரசு கோதுமையின் விலையை மேலும் மேலும் உயர்த்திக் கொண்டே சென்றால், இந்த அரசின் முயற்சிகளுக்குப் பெரிதும் குந்தகம் ஏற்படுகின்றது என்பதையும் நான் இங்கு எடுத்துக்காட்டி விரும்புகிறேன்.

30. கோதுமை அரையைவயலைகளை மேற்பார்வை செய்து கண்காணக்கும் அதிகாரம் இதுவரை மத்திய அரசிடம் இருந்தது. 1969-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் முதற்கொண்டு இந்த அதிகாரம் மாநில அரசுக்கு வழங்கப் பட்டுள்ளது. இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, ரவை, மைதா, போன்ற கோதுமைப் பொருள்களின் விநியோகத்தைச் சீராகச் செய்வதற்கு அரசு உரிய நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகின்றது.

மைலோ, சோளம் விநியோகம்.

31. இந்த ஆண்டில் தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள வறட்சி நிலைமையை முன்னிட்டு, சோளம், மைலோ எனப்படும் அமெரிக்கச் சோளம் ஆகியவற்றையும் மத்திய அரசிடமிருந்து வருவித்துத் தமிழ்நாடு மக்களுக்கு வழங்க உணவுத் துறை முயற்சிகள் மேற்கொண்டுள்ளது. சென்ற ஆண்டு 32,000 டன்கள் மைலோ தமிழ்நாட்டிற்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த ஆண்டு மத்திய அரசு அமெரிக்காவுடன் செய்துகொண்டுள்ள புதிய பி.எஸ். 480 ஒப்பந்தத்தின் கீழ், கோதுமை இறக்குமதிக்கு வசதி செய்யப்பட்டுள்ளதே பொழிய மைலோ இறக்குமதிக்கு வசதி செய்ய வில்லை. ஆகவே, இந்த ஆண்டு நமக்கு மைலோ கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. மைலோவுக்குத் தமிழ்நாடு மக்களிடையே நல்ல வரவேற்பு இருப்பதால், மைலோவைத் தருவிக் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று நாம் மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்தி வருகின்றோம்.

[1969 மார்ச் 22]

சர்க்கரை விநியோகம்.

32. சர்க்கரை விநியோகத்தில் 1967-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்திற்கு முன்பு முழுக் கட்டுப்பாடு இருந்தது. அப்போது தமிழ்நாட்டிற்கு ஏறக் குறைய மாதத்திற்கு 16,000 டன்கள் கிடைத்து வந்தன. 1967-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்திற்குப் பின்பு மத்திய அரசு வகுத்த கொள்கையின்படி, கட்டுப்பாடு தளர்த்தப்பட்டு, சர்க்கரை ஆலைகளின் உற்பத்தியில் 60 சத விசதத்தை மட்டும் பொது விநியோகத்திற்கு லெலி முறையின் கீழ் எடுத்துக்கொண்டு, எஞ்சிய 40 சத விசதத்தை ஆலைகள் வெளிச் சந்தையில் எந்த விலைக்கும் விற்றுக்கொள்ளலாம் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த முறையின் கீழ், மத்திய அரசு நமக்கு மாதம் 6,090 டன்கள்தான் லெலி சர்க்கரை வழங்கி வந்தது. இதைக்கொண்டு தான் லெலி சர்க்கரையை நகர்ப்புறங்களிலும் கிராமப் பகுதிகளிலும் பங்கிட்டு வழங்க வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. இது மிகவும் குறைவு என்றும், இந்த லெலி சர்க்கரையின் அளவை உயர்த்த வேண்டுமென்றும் நாம் மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்தி வந்துள்ளோம். லெலி சர்க்கரை அளவை 70 சத விசதமாக உயர்த்தி, வெளிச்சந்தை சர்க்கரையை 30 சத விசதமாகக் குறைக்க வேண்டுமென்று சென்ற ஆண்டு இறுதியில் அனைத்திந்திய உணவு அமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் முடிவு செய்யப்பட்டது. இதற்கிணங்க சென்ற இரு மாதங்களாக 6,090 டன்களுக்குப் பதிலாக சுமார் 7,900 டன்கள் நமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டின் தேவை களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் இந்த அளவும் மிகக் குறைவானது என்றும், இதை 10,000 டன்களாக உயர்த்த வேண்டும் என்றும் நாம் மத்திய அரசிடம் எடுத்துக் கூறியுள்ளோம். இந்த ஆண்டில் நாட்டில் மொத்த சர்க்கரை உற்பத்தி, முன்பிருந்த 22 லட்சம் டன்களுக்கு மாறாக, 30 லட்சம் டன்னுக்கு உயருமென்று எதிர்பார்க்கப்படுவதால், தமிழ் நாட்டிற்கு மாதம் குறைந்தது பத்தாயிரம் டன் லெலி சர்க்கரை வழங்க வேண்டுமென்று கோருவது நியாயமே.

33. லெலி முறையின் கீழ் நமக்குக் கிடைக்கும் சர்க்கரையை நாம் இப்போது பொது விநியோக முறையின் கீழ் பொது மக்களுக்கு வழங்கி வருகின்றோம். எஞ்சிய தேவைக்கு அவர்கள் வெளிச் சந்தையிலிருந்து வாங்கிக்கொள்ளலாம். நமக்குக் கிடைக்கும் சர்க்கரை குறைவாக இருப்பதால் அனைவருக்கும் ஓரளவாகிலும் கிடைக்கும்படி செய்ய நியாயமான ஒரு பங்கிட்டு முறையை வகுத்துள்ளோம். லெலி சர்க்கரையின் ஒதுக்கீட்டை உயர்த்த வேண்டுமென்ற நம்முடைய கோரிக்கைக்கு மத்திய அரசு இணங்கினால், பொது மக்களுக்கு மேலும் அதிக அளவு சர்க்கரை வழங்க வசதியாக இருக்கும்.

லெலி சர்க்கரையின் விலை.

34. 1968 ஆகஸ்ட் வரை சர்க்கரையை ஆலைகளிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளும் கட்டத்தில் குவிண்டாலுக்கு 161.29 ரூபாய் விலை கொடுக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசு நிர்ணயித்திருந்தது. அப்போது நாம் குவிண்டாலுக்கு 175 ரூபாய், அதாவது கிலோ கிராமுக்கு 1.75 ரூபாய் வீதம், பொது மக்களுக்கு சில்லறை வியாபாரம் செய்துவந்தோம்.

1968-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் முதல் தேதி அன்று மத்திய அரசு, ஆலையிலிருந்து எடுக்கும்போது கொடுக்கவேண்டிய விலையை 161.29-லிருந்து ரூ. 154.01 ஆகக் குறைத்தது. இதையொட்டி, நாமும் சில்லரை விற்பனை விலையை கிலோ கிராமுக்கு 1.75 ரூபாயிலிருந்து 1.69 ரூபாயாகக் குறைத்தோம். 1968-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 12-ந் தேதி முதற்கொண்டு இந்திய அரசாங்கம் லெலி சர்க்கரையை ஆலையிலிருந்து எடுக்கும்போது கொடுக்க வேண்டிய விலையை ரூபாய் 154.01-லிருந்து 158.53 ரூபாயாக உயர்த்தினார்கள். அதையொட்டி நாமும் சில்லரை விற்பனை விலையை உயர்த்துவது பற்றி ஆலோசித்து வந்தோம். இப்பொழுது புதிய வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் சர்க்கரை மீது கலால் வரி

1969 மார்ச் 22]

விதிக்கப்பட்டதையொட்டி, மத்திய அரசாங்கம் ஆலைகளிலிருந்து லெவி சர்க்கரையை எடுக்கும்போது கொடுக்க வேண்டிய விலையை ரூபாய் 153.53 விருந்து 159.75 ரூபாயாக மீண்டும் உயர்த்தி உள்ளனர். நாம் பழைய விலையான கிலோ கிராமுக்கு 1.69 ரூபாய்க்கு விற்று வந்தால், மாநில அரசுக்கு இதில் நட்டம் ஏற்படும். ஆகவே, மத்திய அரசு இரு முறை லெவி சர்க்கரையின் விலையைக் கூட்டியுள்ளதையொட்டி, நாம் 1969 மார்ச் மாதம் 17-ம் தேதி முதற்கொண்டு நம் மாநிலத்தில் லெவி சர்க்கரையின் சில்லரை விற்பனை விலையை கிலோ கிராமுக்கு 1.75 ரூபாயாக நிர்ணயித்துள்ளோம்.

அரிசி அரைவைத் தொழில்.

35. தமிழ்நாட்டில் அரிசி அரைவை ஆலைத் தொழில் நன்கு முன்னேறியுள்ளது. 1958-ம் ஆண்டு அரிசி அரைவை ஆலைத் தொழில் (முறைப்படுத்துதல்) சட்டத்தின் கீழ் அரைவை ஆலைகள் அமைக்க அரசு அனுமதி வழங்கி வருகிறது. இச்சட்டம் மத்திய அரசின் சட்டம். இதன் கீழ் புது அரைவை ஆலைகளை நிறுவ அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் மாநில அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புதிய ஆலைகளை நிறுவ அனுமதி கோரி வரும் மனுக்களை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து அரசாங்கம் வெளியிடும் உத்தரவின் பேரில் உரிமம் வழங்கும் அதிகாரம் மாவட்ட வருவாய்த் துறை அதிகாரிகளுக்கும், அந்த அதிகாரிகள் இல்லாத சில மாவட்டங்களில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்கும், கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அரைவை ஆலை நிறுவ விண்ணப்பம் செய்துள்ள பஞ்சாயத்துப் பகுதியில் உபரி நெல் போதுமானது கிடைக்கின்றதா, அங்கு போதிய அரைவை ஆலை வசதிகள் ஏற்கனவே உள்ளனவா, என்பதைப் பரிசீலனை செய்து, இந்த மனுக்களின் பேரில் அரசாங்கம் உத்தரவு வெளியிடுகிறது. இவ்வாறு உத்தரவு வெளியிடுவதற்கு முன்பு அந்தப் பஞ்சாயத்துப் பகுதிகளில் கைக்குத்தல் அரிசித் தொழிலுக்குத் தேவையான நெல் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதா என்பதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் கொள்கின்றது.

36. இந்த அரசு பதவி ஏற்ற நாள் முதற்கொண்டு 1969-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 28-ம் தேதி ஈராக, புது அரைவை ஆலைகள் நிறுவ அனுமதி கோரி செய்யப்பட்ட மனுக்கள், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மனுக்கள், நிராகரிக்கப்பட்ட மனுக்கள், இப்போது பரிசீலனையில் உள்ள மனுக்கள், ஆகியவற்றைப் பற்றிய விவரங்கள் மாவட்ட வாரியாக கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன :—

	அனுமதி மாவட்டம்.	அனுமதி வழங்கியது.	அனுமதி மறுத்தது.	பரிசீலனை யில் உள்ள விண்ணப்பங்கள்.	பரிசீலனை யில் உள்ள திருத்த மனுக்கள்.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
செங்கற்பட்டு ..	132	43	15	13	
கோயம்புத்தூர் ..	145	138	113	24	
தர்மபுரி ..	216	185	18	44	
கன்னியாகுமரி ..	17	102	23	10	
மதுரை ..	86	44	14	10	
இராமநாதபுரம் ..	40	14	5	8	
சேலம் ..	400	469	77	74	
தென்னார்காடு ..	206	83	22	17	
தஞ்சாவூர் ..	133	42	39	12	
திருநெல்வேலி ..	34	15	5	9	
திருச்சிராப்பள்ளி ..	154	95	132	16	
வடாற்காடு ..	476	219	24	57	
நீலகிரி ..	1	1	9	..	
சென்னை ..	..	..	..	..	
மொத்தம் ..	2,040	1,450	496	294	

[1969 மார்ச் 22]

37. இதைத்தவிர, நவீன முறைப்படி பெரிய அளவில் இயங்கும் அரைவை ஆலைகளை நிறுவுவதற்குக் கூட்டுறவு அமைப்புக்கும், இந்திய உணவுக் கூட்டு நிறுவனத்திற்கும், (Food Corporation of India) அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில், தஞ்சாவூர், செம்பொன்னூர்கோவில், மன்னார்குடி, திருவையாறு, கும்பகோணம், மாயவரம், பட்டுக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் இந்த அரைவை ஆலைகள் நிறுவப்படும். தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில், சிதம்பரத்திலும், கள்ளக்குறிச்சியிலும், இரு ஆலைகள் நிறுவ உத்தேசம் உள்ளது. திருச்சி மாவட்டத்தில் திருச்சிராப்பள்ளியிலும், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் மதுராந்தகத்திலும், செங்கற்பட்டிலும், வடாற்காட்டில் செய்யாரிலும், மதுரையிலும், திருநெல்வேலியிலும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் பொள்ளாச்சியிலும் நவீன ஆலைகளை நிறுவத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆலைகள் ஒரு மணி நேரத்தில் 4 டன் நெல்லை அரைக்கக் கூடியவை. நெல்லைப் புழுங்க வைக்கும் சாதனங்கள் இந்த ஆலைகளில் பொருத்தப்படும். பெரிய அளவில் இயங்கக்கூடிய இந்த நவீன ஆலைகள் நிறுவப்பட்ட பின்பு, துரிதமாக, தரமான, அரிசியைத் தயார் செய்வதற்கு நம் மாநிலத்தில் உள்ள வசதிகள் மிகக் கணிசமாகப் பெருகும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

மண்ணெண்ணெய்.

38. மண்ணெண்ணெய் விநியோகம் இப்பொழுது ரேஷன் முறையின் கீழ் கொண்டுவரப்படவில்லை. தமிழ் நாட்டின் தேவைக்கு மத்திய அரசு 1968 டிசம்பர் மாதம் முடிய மாதம் 27,509 கிலோ லிட்டர்கள் மண்ணெண்ணெய் ஒதுக்கி வந்தது. (ஒரு கிலோ லிட்டர் என்பது 1,000 லிட்டர் அடங்கியது). சென்ற சில மாதங்களாக 30,431 கிலோ லிட்டர்கள் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒதுக்கீட்டின் பெரும் பகுதி இந்திய எண்ணெய் நிறுவனம் (Indian Oil Corporation) மூலம் தரப்படுகிறது. பொதுவாக, இந்த ஒதுக்கீடு நம் தேவைக்குப் போதுமானதே. ஆயினும், இந்திய எண்ணெய் நிறுவனத்திற்குக் கொச்சியிலிருந்தோ, அயல் நாட்டிலிருந்தோ எண்ணெய் வந்து சேருவதில் தாமதம் ஏற்படும் சமயங்களில் விநியோகத்தை உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. கப்பல்கள் வருவதில் தாமதம் ஏற்படும் செய்தியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சிலர் வேண்டுமென்றே ஒரு தட்டுப்பாடு நிலையை உண்டாக்கி விடுகின்றனர். இதைத் தடுத்த விநியோகத்தைச் செம்மையாக்க, உணவுத் துறை உரிய நடவடிக்கைகளை உடனுக்குடன் எடுத்து வருகிறது. மண்ணெண்ணெயின் விலை சென்னை நகரில் மார்ச் மாதத்திற்கு முன்பு லிட்டருக்கு 51 பைசாவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. மத்திய அரசாங்க வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மண்ணெண்ணெய்க்கு கலால் வரி உயர்த்தியதன் காரணமாக, மார்ச் மாதம் 3-ம் தேதி முதற்கொண்டு லிட்டர் 55 பைசாவாக சென்னை நகரில் விலை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இன்னும் ஓரிரண்டு மாதங்களில் சென்னையில் நிறுவப்பட்டுள்ள எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலை, உற்பத்தியைத் தொடங்கியவுடன், நம் தேவைக்கு மேலாகவே மண்ணெண்ணெய் தாராளமாகக் கிடைக்கும் என்று நம்பப்படுகிறது.

பொது.

39. உணவு விளைச்சலில் கணிசமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு, நயமான விலையில் அனைவருக்கும் தட்டுப்பாடு இன்றி அரிசி கிடைக்கக் கூடிய வசதியான சூழ்நிலை உருவானதும், உணவுக் கட்டுப்பாடுகளுக்குத் தேவை இராது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கருத்து. ஆனால் அத்தகைய வசதியான சூழ்நிலை உருவாகும் வரை, விலைவாசிகள் உயருவதையோ, உணவுப் பொருள்கள் மக்களுக்குக் கிடைப்பதில் சிரமம் ஏற்படுவதையோ, அரசாங்கம் அனுமதிக்க முடியாது. ஆகவே தான் நாம் கட்டுப்பாடுகளை அமல் நடத்த வேண்டியுள்ளது. செம்மையான விநியோகம் நடப்பதற்கு உதவியாக

1969 மார்ச் 22]

இக் கட்டுப்பாடுகளைத் திறமையாகவும், பொதுமக்களுக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படாத வகையிலும் நடத்தி வர, உணவுத் துறை தன்னால் இயன்ற வரை பாடுபட்டு வருகின்றது. இந்த அடிப்படையை உணர்ந்து, பொது மக்கள் நலனுக்காக அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகளுக்குப் பூரண ஒத்துழைப்பை அளித்து, கொள்முதல் சிறப்பாகவும், வியோகம் செம்மையாகவும் நடக்க உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

